

ΓΙΟΡΤΗ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ 2016

(Ακούγεται έντονη μουσική. Η σκηνή ανοίγει. Μια γλάστρα με μια μαύρη μαργαρίτα υπάρχει. Η μαργαρίτα γράφει τη λέξη απαγορεύεται και έχει επτά πέταλα. Ένα παιδί τρέχει και τον κυνηγούν δυο άνθρωποι με μαύρα ρούχα. Τον πιάνουν και τον βάζουν στη γωνία.)

1 ΣΕ ΣΤΗΣΑΝ ΣΕ ΜΙΑ ΓΩΝΙΑ (τραγούδι)

1 Αφηγητής: Χιλιάδες παρόμοια περιστατικά έβλεπε κανείς στους δρόμους από τον Απρίλη του 1967. Η Χούντα – μια ομάδα επίορκων αξιωματικών- με τη βία και τα όπλα κατάργησε το δημοκρατικό πολίτευμα και τις ελευθερίες του λαού μας.

2 Δικτάτορας Α΄: Αγαπητοί συμπατριώτες προσέξτε μας. Έχουμε να σας ανακοινώσουμε σημαντικά νέα. Επειδή είστε άχρηστοι και κοντεύετε να διαλύσετε το κράτος, αποφασίσαμε να σας κυβερνήσουμε εμείς για να σας βάλουμε μυαλό.

3 Δικτάτορας Β΄: Στην αρχή η διαδικασία μπορεί να σας πονέσει λίγο, αλλά στη συνέχεια το μέλλον σας θα είναι φωτεινό και θα ζείτε μέσα εις την ευτυχία.

4 Δικτάτορας Γ΄: Βέβαια θα χρειαστεί να σας ανοίξουμε το κεφάλι για να σας βάλουμε μέσα το καινούριο σας μυαλό, αλλά η επέμβαση θα γίνει με την πιο σύγχρονη επιστημονική μέθοδο.

5 Δικτάτορας Δ΄: Να ξέρετε δε, πως θα πρέπει να μείνετε τελείως ακίνητοι για να πετύχει η εγχείριση. Αν δεν κάτσετε φρόνιμα η κυβέρνηση δεν θα φέρει καμία ευθύνη αν υπάρξουν επιπλοκές. Ακούστε, λοιπόν, τα νέα μέτρα:

6 Δικτάτορας Ε΄: Άρθρο 1ον και σημαντικότερον: Αποφασίσαμε ότι, από εδώ και στο εξής, μόνο εμείς θα αποφασίζουμε και θα διατάζουμε και εσείς θα υπακούτε!

7 Δικτάτορας ΣΤ΄: Άρθρο 2ον: Απαγορεύονται οι εκλογές. Ας είχατε μυαλό να ψηφίζατε σωστά! Εκλογές τέλος. Επίσης απαγορεύεται η λέξη «εκλογές». Να διαγραφεί απ' όλα τα λεξικά. Να διαγραφούν επίσης οι λέξεις «δημοκρατία», «συμμετοχή», «διάλογος», «απεργία», «δικαιώματα» και... άλλες που θα σκεφτώ αργότερα!

8 Δικτάτορας Ζ΄: Άρθρον 3ον: Απαγορεύεται να μαζεύεστε πάνω από τρία άτομα στις πλατείες και στους δρόμους καθώς και σε κλειστούς χώρους. Και γιατί αυτό; Γιατί όπου λαλούν πολλοί κοκόροι αργεί να ξημερώσει. Έτσι δε θα στριμώχνεστε και δε θα κολλάτε και ψείρες. Και για να σας το κάνω πιο λιανά, τέλος οι διαδηλώσεις!

9 Δικτάτορας Η΄: Άρθρο 4ον:

Απαγορεύονται οι απεργίες. Η νέα κυβέρνηση θα είναι ο πατέρα σας που ενδιαφέρεται για όλα τα παιδιά του το ίδιο. Άρα η κυβέρνηση ξέρει ποιο είναι το καλό σας και δε χρειάζεται ν' ανησυχείτε για τίποτα. Πρέπει άλλωστε να ενισχύσομεν την ελληνικήν βιομηχανίαν και τα κέρδη των βιομηχάνων!

10 Δικτάτορας Η΄: Άρθρο 5ον :

Από δω κι εμπρός οι εφημερίδες και τα περιοδικά δε θα γράφουν ότι βλακεία θέλουν. Έτσι δε θα αναστατώνεστε και θα μπορείτε να αφιερώνεστε εις την υπηρεσία της πατρίδος. Οι δημοσιογράφοι θα ρωτάνε εμάς που ξέρουμε καλύτερα τι πρέπει και τι δεν πρέπει να γράφουν. Το ίδιο και οι συγγραφείς και οι ποιητές! Λογοκρισία σε όλα!

11 Δικτάτορας Θ΄: Άρθρον 6^{ον}:

Επιτρέπονται οι συλλήψεις πολιτών και οι έρευνες σε σπίτια χωρίς καμία δικαιολογία. Θα σας πιάνουμε όποτε μας έρθει και θα σας δικάζουμε σε στρατιωτικά δικαστήρια όποτε μας καπνίσει. Με απλά λόγια δηλαδή όποιος δε κάθεται στ' αυγά του, μαύρο φίδι που τον έφαγε!

12 Δικτάτορας Ι΄: Άρθρο 7^{ον} :

Παύονται οι δήμαρχοι σε όλες τις πόλεις. Ως εκλεγμένοι από εσάς τους άχρηστους, κρίθηκαν ιδιαίτερα μολυσμένοι από την αρρώστια της δημοκρατίας. Θα αντικατασταθούν από δικούς μας που δεν έχουν κολλήσει αυτό τον επικίνδυνο ιό!

13 Δικτάτορας ΙΑ΄: Αγαπητοί συμπατριώτες, για να μην κατηγορηθεί όμως η κυβέρνηση ότι θα φτιάξει τη νέα Ελλάδα μόνο με απαγορεύσεις, έχουμε να σας ανακοινώσουμε μερικές πολύ σημαντικές ελευθερίες ειδικά για σας!

Δικτάτορας Α΄: Επιτρέπονται τα κλάματα σε αντίθεση με τα χαμόγελα.

Δικτάτορας Β΄: Επιτρέπονται οι εφιάλτες σε αντίθεση με τα όνειρα.

Δικτάτορας Γ΄: Επιτρέπονται τα χρώματα: μαύρο, γκρι, μοβ καθώς και όλα τα σκούρα σε αντίθεση με το λευκό και όλα τα ανοιχτά!

Δικτάτορας Δ΄: Επιτρέπεται να κοιμάστε, και μάλιστα όσο περισσότερο τόσο καλύτερα για μας!

Δικτάτορας Ε΄: Επιτρέπεται να κοιτάτε τον ουρανό για 5 λεπτά την ημέρα για να δείτε αν θα βρέξει, Ούτε λεπτό παραπάνω για να μην πετάνε τα μυαλά σας στα σύννεφα.

Δικτάτορας ΙΑ΄: Αντίθετα, επιτρέπεται να έχετε συνέχεια το κεφάλι σκυμμένο καθ' όλο το εικοσιτετράωρο!

ΤΑ ΠΑΠΑΓΑΛΑΚΙΑ (τραγούδι)

14 Αφηγητής: Αυτό ήταν το πλαίσιο, λοιπόν, μέσα στο οποίο κινήθηκε η ζωή στην πατρίδα μας μετά τον Απρίλιο του 1967. Όποιος αντιστεκόταν σ' αυτή την καταπίεση, συλλαμβανόταν αμέσως και δικαζόταν όχι από κανονικά δικαστήρια, αλλά από στρατοδικεία, σε ψευτοδίκες που το αποτέλεσμα ήταν προαποφασισμένο.

(Αστυνομικοί φέρνουν τους κατηγορούμενους. Έρχονται και οι δικαστές. Κάθονται.)

15 Πρόεδρος: Αρχίζει η συνεδρίασις. Κατηγορούμενοι, ονοματεπώνυμο και ηλικία.

Κατηγορούμενοι: Διονυσία Γιαννοπούλου, ετών 27 – Θανάσης Πετρίδης, ετών 42 – Χριστίνα Ιακωβίδου, ετών 36

Πρόεδρος: Μάλιστα, για να δούμε, τι μπουμπούκια έχουμε σήμερα εδώ... Ο κ. εισαγγελεύς να αναγνώσει το κατηγορητήριο.

16 Εισαγγελέας: Οι κατηγορούμενοι κ. Πρόεδρε είχαν φτιάξει τρομοκρατική ομάδα που σκοπό είχε τη διασάλευση της τάξης, την αναστάτωση των πολιτών, τη διοργάνωση απεργίας και... άκουσον άκουσον, την ανατροπή της εθνικής κυβερνήσεως! Υπάρχει μάλιστα και μάρτυς που θα βεβαιώσει όλα τα παραπάνω!

Πρόεδρος: Να κληθεί η μάρτυς. (Μπαίνει η μάρτυς) Ονοματεπώνυμο.

17 Μάρτυρας: Ψευτίδης Ηλίας κ. πρόεδρε.

Πρόεδρος: Ορκίζεσαι να πεις την αλήθεια και μόνον την αλήθεια;

Μάρτυρας: Ορκίζομαι.

Πρόεδρος: Για πες μας, λοιπόν, τι ξέρεις για τους κατηγορούμενους;

Μάρτυρας: Όπως τα είπε ο κ. εισαγγελέας είναι τα πράγματα κ. Πρόεδρε. Τους είδα με τα μάτια μου να καίνε αυτοκίνητα και να κρατούν ένα κουτί με μια βόμβα που κάπου πήγαιναν να τη βάλουν.

Πρόεδρος: (δήθεν έκπληκτος) Μα τι μου λές! Και φαίνονται καλά παιδιά... Τον λόγο έχει η υπεράσπιση.

18 Δικηγόρος: Για πείτε μας μάρτυς, σε ποια οδό είδατε τους κατηγορουμένους;

Μάρτυρας: Σ' ένα κεντρικό δρόμο κοντά στο κέντρο. Δε θυμάμαι όνομα.

Δικηγόρος: Και είπατε ότι κρατούσαν βόμβα μέσα σ' ένα κουτί. Δεν θα μπορούσε το κουτί να έχει, ας πούμε, κουραμπιέδες;

Μάρτυρας: Όχι, δε θα μπορούσε γιατί εγώ εδώ πρέπει να πω το σωστό. Και δεν ξεχνώ ποτέ ότι μου λένε να πω... Άλλωστε φαίνονται από τη φάτσα. Τους ξεχωρίζω από χιλιόμετρα εγώ αυτούς που κουβαλάνε κουραμπιέδες απ' αυτούς που κουβαλάνε βόμβες!

Δικηγόρος: Ήταν μέρα ή νύχτα όταν τους είδατε;

Μάρτυρας: Νύχτα βέβαια. Μέρα θα 'βαζαν τη βόμβα;

Δικηγόρος: Και τότε πώς τους είδατε;

Μάρτυρας: Άμα θέλεις τα βλέπεις όλα!

Δικηγόρος: (Κουνώντας το κεφάλι) Δεν έχω άλλη ερώτηση κ. Πρόεδρε...

Πρόεδρος: Για πες μας, λοιπόν, Πετρίδη παιδί μου. Είναι αλήθεια αυτά για τα οποία κατηγορείσαι;

19 Πετρίδης: Όχι, βέβαια κ. πρόεδρε δεν είμαστε τρομοκράτες, το αντίθετο μάλιστα, θέλαμε να προστατέψουμε την πατρίδα μας από τους τρομοκράτες που την κυβερνούν.

Πρόεδρος: Τι λες βρε παιδί μου! Ωστε έτσι! Ο μάρτυρας όμως λέει άλλα...

Πετρίδης: Το μάρτυρα, κ. Πρόεδρε, προτείνω να μην τον καθυστερούμε γιατί σίγουρα θα 'χει να πάει και σ' άλλα δικαστήρια να ψευδομαρτυρήσει.

Μάρτυς: Κύριε Πρόεδρε, διαμαρτύρομαι, δεν έχω να πάω πουθενά αλλού. Μόνο ένα δικαστήριο έχω να πάω σήμερα! Γιατί το λέει αυτό ο κατηγορούμενος, ότι έχω να ψευδομαρτυρήσω κι αλλού!

Πρόεδρος: Μη στενοχωριέσαι μάρτυς... Κανείς δε μπορεί ν' αμφισβητήσει την αξιοπιστία σου. Εμείς άλλωστε ξέρουμε πόσο έχεις βοηθήσει την πατρίδα με την παρουσία σου σε διάφορα δικαστήρια. Πήγαινε τώρα.

Μάρτυς: Ευχαριστώ, κ. Πρόεδρε, για τα καλά σας λόγια. (Φεύγει κάνοντας ειρωνική γκριμάτσα στους κατηγορούμενους)

Πρόεδρος: Μάλιστα, λοιπόν, Πετρίδη! Ήθελες να προστατέψεις την πατρίδα μας. Λες κι η πατρίδα μας ζήτησε την προστασία σου! Για πες μας εσύ Γιαννοπούλου. Είναι αλήθεια ότι μαζί με την Ιακωβίδου προσπαθούσατε να οργανώσετε απεργία ενώ ξέρατε ότι απαγορεύεται;

20 Γιαννοπούλου: Είναι αλήθεια κ. Πρόεδρε. Έχουμε δικαίωμα να διεκδικούμε καλύτερο μεροκάματο. Καμία κυβέρνηση δε μπορεί να στερήσει σ' ένα λαό για πολύ καιρό τα δικαιώματά του.

Πρόεδρος: Κι εσύ Ιακωβίδου; Το ίδιο τροπάριο θα μας πεις;

21 Ιακωβίδου : Και βέβαια κ. Πρόεδρε! Αλλά εκτός από αυτά που είπαν οι συγκατηγορούμενοί μου θέλω να καταγγείλω ότι κατά τη διάρκεια της κράτησής μου έχω

υποστεί τρομερά βασανιστήρια. Μάλιστα ο ένας από τους βασανιστές μου είναι αυτός εδώ! Με χτυπούσε αλύπητα τέσσερις ώρες συνεχώς!

Πρόεδρος: Τέσσερις ώρες! Για έλα εδώ, όργανο. Με ποιο χέρι τη χτυπούσες;

22 Αστυνομικός: Με το δεξί κ. πρόεδρε, κι όταν κουραζόμουν με το αριστερό.

Πρόεδρος: Ορίστε, κουραζόταν κιόλας το παιδί! Κι όλα αυτά για σας! Τι αυταπάρνηση! Τι αγάπη για την πατρίδα!

Αστυνομικός: Ναι, αυτό να λέγεται κ. Πρόεδρε! Την πατρίδα εγώ την αγαπάω παρά πολύ. Είμαι μεγάλος πατριώτης!

Πρόεδρος: Ορίστε, αντί να είναι το όργανο στο σπίτι του με την οικογένειά του, τον ανάγκαζες να κάνει υπερωρίες για να σε χτυπάει. Αν αυτό δεν είναι αχαριστία, τι είναι; Ενώ αν καθόσουν φρόνιμα, τώρα θα ήμασταν όλοι στα σπίτια μας. (Κοιτάζει το ρολόι του) Και με περιμένουν για ένα κουμκάν. Τον λόγο έχει ο κ. εισαγγελεύς.

Εισαγγελέας: Κ. Πρόεδρε, όποιος θέλει το κακό μου με κάνει και γελάω κι όποιος θέλει το καλό μου με κάνει και κλαίω. Κι ενώ, λοιπόν, το όργανο από δω θυσιάζε τη ψυχική του ηρεμία για να δέρνει αυτά τα ταραχοποιά στοιχεία μήπως βάλουν μυαλό, αυτοί όχι μόνον δεν συμμορφώθηκαν, αλλά έχουν το θράσος να τον κατηγορούν κιόλας! Καθαρή περίπτωση αναρχικών που θέλουν να διαλύσουν την Ελλάδα. Προτείνω να τους επιβληθεί η μεγαλύτερα των ποινών!

(Οι δικαστές πλησιάζουν και συσκέπτονται βάζοντας ένα χαρτί μπροστά τους)

Πρόεδρος: Να σηκωθούν οι κατηγορούμενοι. Μετά τα αδιάσειστα αποδεικτικά στοιχεία που παρουσιάστηκαν στο δικαστήριο καθώς και την εξέταση του μάρτυρα κυρίου Ψευτίδη αποδείχτηκε χωρίς αμφιβολία η ενοχή των κατηγορουμένων. Πρόκειται για άτομα επικίνδυνα από τα οποία η κοινωνία πρέπει να προστατευθεί. Τρία χρόνια εξορία, λοιπόν, στη Γυάρο για να βάλετε μυαλό και μετά βλέπουμε...

Λύεται η συνεδρίαση...

2 ΤΟ ΣΦΑΓΕΙΟ (τραγούδι)

Αυτό το γράμμα αφιερώνεται σε όλους αυτούς που φυλακίστηκαν , εξορίστηκαν, βασανίστηκαν και τέλος σε όλους αυτούς, που έδωσαν την ίδια τους τη ζωή για να απαλλαγεί η χώρα μας από την επτάχρονη τυραννία.

23 Το γράμμα ενός αγωνιστή

Είναι πικρή η ζωή αδέρφια μου και δεν μπορώ να τραγουδήσω όταν πίσω από το στενό παράθυρο της φυλακής πίσω από τα σιδερένια τετράγωνα είναι στριμωγμένα τα πρόσωπα των αγωνιστών.

Αχ έξω βραδιάζει αργά ένα βράδυ ελληνικό, διάφανο κι ακόμη αυτά τα πρόσωπα μένουν στριμωγμένα, κόβοντας ένα κλωναράκι αστέρια ,να μυρίζουν στον ύπνο τους. Ν' ακούν την δύναμή τους, άνεργη να σκάβει τα πλευρά τους. Ν' ακούν το βήμα του δεσμοφύλακα στο διάδρομο. Ν' ακούν το μεγάλο κλειδί να στρίβει στην πόρτα και όλο να περιμένουν τη λευτεριά και την ειρήνη.

Αδέρφια μου είναι πικρό το ψωμί που γευόμαστε. Είναι πικρό να ξημερώνει και να μη νοιάζεσαι να πλυθείς για να κοιτάξεις τον ήλιο. Είναι πικρό να βραδιάζει και να μη σε γνωρίζει ένα αστέρι. Είναι πικρό να θέλουν να πεθάνεις πριν προφτάσεις να πεις το τραγούδι σου. Είναι πικρό να είναι τόσο όμορφη η ζωή και εσύ να πρέπει να πεθάνεις γιατί αγαπάς τη λευτεριά και την ειρήνη.

Αδέρφια μου θα 'χα χιλιάδες τέτοια να σας πω μα δε με παίρνει η ώρα αδέρφια μου. Μας κυνηγάνε και βιάζομαι να σας στείλω το γράμμα μου, γιατί δεν ξέρεις αύριο τι γίνεται, γιατί ποτέ δεν ξέρεις τι γίνεται με εκείνον που λέει την αλήθεια, για αυτόν βιάζεται να χαιρετήσει τη λευτεριά και την ειρήνη.

Αδέρφια μου πέστε και στους άλλους αδερφούς μας πως είμαστε εδώ πέρα 3.000 εξόριστοι, όχι για τίποτε άλλο αδέρφια μου, παρά μονάχα να, γιατί και μεις όπως και σεις σηκώνουμε στη ράχη ένα αγκονάρι από το καμμένο σπίτι μας, να χτίσουμε για κείνους που θάρθουν ένα καινούριο σπίτι με πολλά παράθυρα. Πολλά φαρδιά παράθυρα προς την Ανατολή. Να μη νυχτώνει από νωρίς η καρδιά των μανάδων. Να μη κοιμούνται κάθε βράδυ τα παιδιά δίπλα στο θάνατο.

Αχ, έτσι αδέρφια μου, να μην υπάρχουν πια καμένα σπίτια. Να είναι όλος ο κόσμος ένα σπίτι ασβεστωμένο με τη βούρτσα του ήλιου.

Και αχ, έτσι αδέρφια μου, τούτο το σπίτι να το συγυρνάει μονάχα η μάνα μας η λευτεριά και η πρωτοθυγατέρα της η ειρήνη

24 Αφηγητής: Οι φοιτητές του 1973 είχαν ζήσει όλη την ταπείνωση της εφτάχρονης δικτατορίας. Είχαν υποστεί τον ασταμάτητο βομβαρδισμό των συνθημάτων της προπαγάνδας της χούντας για τον αφανισμό της προσωπικότητάς τους. Με τα ερευνητικά τους μάτια κοίταζαν τους γονείς τους, τους δασκάλους τους, τους μεγάλους αδερφούς τους και ρωτούσαν: Ως πότε; Κι όλοι τους συμβούλευαν : -Υπομονή ...Δεν άντεξαν άλλο. Λυτρωτική άκουσαν μέσα τους την συμβουλή του ποιητή :

" Και χτίσε κάστρο απάνω του ,

και ταμπουρώσου μέσα ... "

25 Αφηγητής: 'Ηξεραν πως " η λευτεριά κερδίζεται , δε χαρίζεται " και τη γνώση αυτή την έκαναν πράξη. 'Ορθωσαν τα κορμιά τους , ζέσταναν τις καρδιές τους κι έφεραν , παραμονές του χειμώνα, την ' άνοιξη. Αμυγδαλιές οι ψυχές τους άνοιξαν τα μπουμπούκια

τους αντίκρυ στου τύραννου βοριά τη φοβέρα. Η φωνή τους , σάλπισε το ξεκίνημα του αγώνα. Συνταίριασε κι απλώθηκε σ' ολόκληρη τη χώρα .σάλπισε το

" Ορθός λαέ , ή τώρα ή ποτέ! "

26 Αφηγητής: Και η λαϊκή ψυχή ξύπνησε ,ορθώθηκε , ξεσηκώθηκε , πήρε φωτιά. Το τέρας της τυραννίας φοβήθηκε τον ξυπνημό της. Με φωτιά και σίδερο προσπάθησε να πνίξει τη φωνή της λευτεριάς. Δεν του 'μαθαν ποτέ, πως οι ιδέες δε σκοτώνονται, δεν πέφτουν. Έπεσαν μόνο τα κορμιά των απροσκύνητων παληκαριών, που έγιναν συνεχιστές της προγονικής κληρονομιάς, φωτεινό μετέωρο των γενιών που θα 'ρθουν, γιατί όπως λέει κι ο ποιητής :

" Το παληκάρι πού 'πεσε μ' ορθή την κεφαλή του

δεν το σκεπάζει η γης ογρή , σκουλήκι δεν τ' αγγίζει.

Φτερό στη ράχη του ο σταυρός κι όλο χυμάει τ' αφήλου

και σμίγει τους τρανούς αητούς και τους χρυσούς αγγέλους . "

27 Αφηγητής: Ξέρετε τι έγινε; Οι φοιτητές άρχισαν να οργανώνονται. Η αρχή έγινε στην Νομική Σχολή στις 14 του Νοέμβρη. Εδώ γίνονται οι πρώτες διαδηλώσεις. Να και ένα πανό που γράφει «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ».

28 Αφηγητής: Ακολούθησε το Πολυτεχνείο. Οι φοιτητές κλείστηκαν μέσα και άρχισαν να καλούν τον κόσμο να ενωθεί μαζί τους, να σηκώσει το κεφάλι, να σταματήσει να δέχεται την καταπίεση της χούντας. Εδώ βλέπετε τα Προπύλαια του Πολυτεχνείου κι ένα πανό που γράφει «ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΧΟΥΝΤΑ».

29 Αφηγητής: Οι φοιτητές κατάφεραν να φτιάξουν ένα ραδιοσταθμό και μ' αυτόν μπορούσαν να ακουστούν στα ραδιόφωνα όλης της Αθήνας. Έτσι μπορούσαν να επικοινωνήσουν και να στείλουν τα μηνύματά τους..

ΗΧΗΤΙΚΟ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ

30 Μαριλένα.

Είμαι πουλί αγέρωχο, περήφανο, ελεύθερο....

Είμαι παιδί αγέρωχο, περήφανο, ελεύθερο....

Που κελαηδά ελεύθερα.... Που τραγουδά ελεύθερα...

Είμαι πουλί ελεύθερο... είμαι παιδί ελεύθερο... ελεύθερο... ελεύθερο...(Με δύναμη και πάθος)

31 Θοδωρής. (Μπαίνει στη σκηνή με φόρα)

Σουτ! Σουτ! Σταμάτα Μαριλένα. Τι τραγούδι είναι αυτό που λες; Σταμάτα αμέσως... τρελάθηκες; Θα σ' ακούσει κανένας και.....

Μαριλένα. Αμάν πια! Γιατί Θοδωρή μου να σταματήσω; Βαρέθηκα μ' όλες αυτές τις απαγορεύσεις. Μη το ένα, μη το άλλο... φτάνει πια.

Θοδωρής. Βαρέθηκες, ξεβαρέθηκες... αν συνεχίσεις όμως το τραγούδι αυτό, θα σ' ακούσει κανένας και θα 'χουμε άσχημα ξεμπερδέματα.

Μαριλένα. Γιατί; Τι έχει το τραγούδι αυτό;

Θοδωρής. Ξέρεις πολύ καλά Μαριλένα, ότι περιέχει την απαγορευμένη λέξη.

Μαριλένα. Ποια λέξη; Δε σε καταλαβαίνω, τι θες να πεις;

Θοδωρής. Έλα τώρα που δεν καταλαβαίνεις... τη λέξη «ελεύθερος – ελεύθερη – ελεύθερο» εννοώ.

Μαριλένα. Εντάξει, αλλά είναι κάτι που δεν το κάνω επίτηδες... μόνη της μου βγαίνει, μέσα από τα βάθη της ψυχής μου. Σήμερα το πρωί που ξύπνησα, άκουσα στο ράδιο τους φοιτητές του Πολυτεχνείου κι αμέσως ένιωσα ένα δυνατό τσίμπημα, μέσα στην καρδιά μου. Και κάτι μ' έσπρωξε ... δεν μπορώ να εξηγήσω τι! ... να πω αυτό το τραγούδι. Ο μεγάλος αγώνας που δίνουν οι φοιτητές μέσα από το Πολυτεχνείο, οι φωνές, οι κραυγές αγωνίας για δημοκρατία και ελευθερία... όλα αυτά ξύπνησαν μέσα μου παράξενες... πρωτόγνωρες σκέψεις και θέλω μ' όλη μου την ψυχή να τις βγάλω προς τα έξω.

Θοδωρής. Ωραία αυτά που λες, αλλά όμως, ξέρεις πολύ καλά πως είναι η κατάσταση.

Μαριλένα. Τα αρπακτικά... τα καθάρματα... μας έχουν κάνει τη ζωή μας κόλαση, ούτε να κουνηθούμε δεν μπορούμε.

Θοδωρής. Γι' αυτό σου λέω , πρόσεχε λίγο τι τραγουδάς... Μικρά παιδιά είμαστε

Μαριλένα. Μικρά παιδιά μπορεί να είμαστε, αλλά είμαστε και το μέλλον αυτής της χώρας. Θα ήταν πολύ άδικο να μεγαλώσουμε μέσα στο ψέμα, στην υποκρισία και στη μεγάλη καταπίεση αυτών των τόσο βάνουσων και σκληρών ανθρώπων.

Μια λέξη μόνο είναι... μόνο μια λέξη.

Ελευθερία τη λεν.

Πόσες φορές πρέπει να τη σκεφτώ;

Πόσες φορές πρέπει να ριγήσω στο άκουσμά της;

Πόσες φορές πρέπει να τη βροντοφωνάζω; Δεν ξέρω...

Να την αισθανθώ;.. να την ονειρευτώ;.. να τη φωνάξω;..

Πολλές... αμέτρητες φορές

και πάλι όμως, δεν είναι αρκετές.

3 ΔΩΔΕΚΑ ΠΑΙΔΙΑ (ΤΡΑΓΟΥΔΙ)

32 Αφηγητής: Οι νέοι, που πάντα έχουν κάμποσο ενθουσιασμό, έδειξαν πολλές φορές την περιφρόνησή τους προς αυτούς που κυβερνούσαν. Όμως το Νοέμβρη του 1973 δεν περίμενε κανείς πως οι φοιτητές θα ξεσηκώνονταν έτσι.

33 ΜΑΣ ΞΑΦΝΙΑΣΕ Η ΝΥΧΤΑ (ποίημα)

*Το πρωί διασχίζαμε τους δρόμους
με τα σχολικά μας βιβλία.*

*Τη νύχτα συνεχίζαμε τη ζωή της ημέρας,
Φυλάγοντας τον ήλιο. Οι φοιτήτριες
χόρευαν και τραγουδούσαν.*

Έτσι, μας χαρακτήρισαν συνωμότες.

*Στο μεγάλο σχολείο μάς ξάφνιασε η νύχτα
με τόσους βαριά τραυματισμένους γύρω μας.
Χωρίς γάζες, οξυγόνο,
χωρίς φάρμακα, γιατρό, ασθενοφόρα.*

Μια ριπή πολυβόλου τραυματίζει το φως.

*Στα υπνοδωμάτια των παιδικών μας χρόνων
με το εικόνισμα της Παναγιάς
ποιός ονειρεύεται ειρηνικές παρελάσεις;*

*Μας κυνηγούσαν στα ερημικά πάρκα και τις παρόδους,
γιατί -λέει- θα καίγαμε την πόλη
με τον ήλιο που κρύβαμε.*

34 Αφηγητής: Κι ανταποκρίθηκαν πολλοί. Κι οι φοιτητές, κι οι εργάτες, οι γιατροί, οι δημοσιογράφοι, οι οδηγοί, οι έμποροι, οι καλλιτέχνες. Άφησαν τις δουλειές τους και πήγαν να ενώσουν κι αυτοί τη φωνή τους μ'αυτή των φοιτητών Αυτό συνεχίζεται και στις 15 και στις 16 του Νοέμβρη. Ο κόσμος τους παίρνει τρόφιμα, τους παίρνει φάρμακα. Ζει μαζί τους τον ξεσηκωμό τους. Αυτό δεν είναι άλλωστε που ήθελαν οι φοιτητές;

- 35 Παιδί Α΄** : Η Δημοκρατία θα νικήσει. Οι δικτάτορες θα λουφάξουν έντρομοι απ’ την οργή του λαού. Ο λαός θα νικήσει. Λαός ενωμένος ποτέ νικημένος.
- 36 Παιδί Β΄** : Είμαστε αποφασισμένοι και θα νικήσουμε. Δεν μας τρομάζουν τα όπλα και τα τανκ. Είμαστε παιδιά του λαού, η φωνή του λαού, χτίζουμε λέξη – λέξη, βήμα το βήμα έναν καθάριο, γαλανό ουρανό, μια σημαία που θα τη στήσουμε ψηλά, πολύ ψηλά στο κορφοβούνι της Δημοκρατίας.
- 37 Παιδί Γ΄** : Είμαστε τα εγγόνια του Μακρυγιάννη, του Διάκου, του Κολοκοτρώνη. Απόγονοι του Περικλή και του Κλεισθένη. Δίνουμε ξανά τον όρκο της νιότης, της ζωής, της λευτεριάς, της Δημοκρατίας, τον όρκο του ονείρου και της πράξης.
- 38 Παιδί Δ΄** : Αγωνιζόμαστε και τραγουδάμε. Τραγουδάμε τα τραγούδια της λευτεριάς και της Δημοκρατίας. Εμείς αδέρφια, δεν τραγουδάμε για να ξεχωρίσουμε, απ’ τον κόσμο. Εμείς τραγουδάμε για να σμίξουμε τον κόσμο.
- 39 Παιδί Ε΄** : Πορευόμαστε τον ίδιο δρόμο του αρχαίου Μαραθωνοδρόμου που φτάνοντας κάτω απ’ την Ακρόπολη ανάγγειλε την νίκη της ελευθερίας και της ειρήνης. Πορευόμαστε υπερασπίζοντας τον άνθρωπο, τα ποιήματα, τη μουσική, τ’ αγάλματα, την ειρήνη και τη Δημοκρατία.
- 40 Παιδί Στ΄** : Πιστεύουμε στον άνθρωπο. Εμείς κανένα δε μισούμε. Αφήστε μας ν’ αγαπάμε τον κόσμο. Εμείς άλλον εχθρό δεν έχουμε παρά μονάχα εκείνον που δεν σέβεται τον άνθρωπο.
- 41 Παιδί Ζ΄** : Μεσ στη φωτιά γυμνάζουμε τα νιάτα μας. Μεσ στη φωτιά ράβουμε τις σημαίες της Δημοκρατίας, λουρίδα τη λουρίδα. Ξεχάσαμε τις απλές καθημερινές μας συνήθειες, τα βιβλία και τα εργαστήρια. Τώρα είναι η ώρα του αγώνα. Τώρα κάθε άνθρωπος έχει μια αγάπη, ένα όνειρο, μια μάνα, ένα παιδί: Τη Δημοκρατία.

4 ΣΩΠΑ ΟΠΟΥ ΝΑΝΑΙ (ΤΡΑΓΟΥΔΙ) ΑΡΝΙΕΜΑΙ (τραγούδι)

42 Αφηγητής: Γεμίζουν οι πλατείες και οι γύρω δρόμοι με κόσμο. Με κόσμο που άφησε για λίγο πίσω τον φόβο για την χούντα, ξέχασε τους κινδύνους. Μέθυσε από λευτεριά, μέθυσε από το κρασί της Λευτεριάς που κερνούσαν οι φοιτητές. Κυριότερο σύνθημά τους: ΨΩΜΙ – ΠΑΙΔΕΙΑ – ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Οι συγκρούσεις μεταξύ αστυνομικών και κόσμου άρχισαν. Με ρόπαλα και σφαίρες οι αστυνομικοί, με πετροπόλεμο οι άλλοι.

43 Αφηγητής : Όμως οι δικτάτορες έχουν ήδη εκνευριστεί. Είναι η τρίτη μέρα που συνεχίζεται αυτό. Αρκετά τους ανέχτηκαν!!! Κι αποφασίζουν να δώσουν μια τελειωτική λύση. Μια λύση που θα τους κάνει όλους να φοβηθούν για τα καλά, να σωπάσουν, να μάθουν επιτέλους ποιος κυβερνά αυτή τη χώρα. Οι δικτάτορες αποφασίζουν να στείλουν τανκς να κτυπήσουν τους φοιτητές. Οι αστυνομικοί, σταλμένοι από τους δικτάτορες ρίχνουν δακρυγόνα στην αυλή του Πολυτεχνείου και στους γύρω δρόμους. Τα μάτια των φοιτητών πονούν. Ρίχνονται και οι πρώτοι πυροβολισμοί. Οι φοιτητές κάνουν έκκληση μέσω του ραδιοσταθμού τους για γιατρούς και φάρμακα. Μα τίποτα δεν τους σταματά.

ΣΩΠΑ ΟΠΟΥ ΝΑΝΑΙ (ΤΡΑΓΟΥΔΙ)

44 Αφηγητής : Η ώρα είναι δώδεκα και τριάντα μετά τα μεσάνυχτα. Έχει ήδη φτάσει η επόμενη μέρα. Το ημερολόγιο γράφει

Σάββατο, 17 Νοεμβρίου 1973.

Μέσα στο σκοτάδι μπορείς να ξεχωρίσεις τους ήχους. Τους απαίσιους εκείνους ήχους που κάνουν τα τανκς όταν κινούνται πάνω σε ασφαλτοστρωμένους δρόμους. Και να τα τα τανκς. Φτάνουν μπροστά από την πύλη του Πολυτεχνείου. Φτάνουν μπροστά από την πύλη που πάνω στα σιδερένια της κάγκελα φοιτητές έχουν σκαρφαλώσει. Μα δεν είναι μόνο εκεί. Είναι σκαρφαλωμένοι στα περιτοιχίσματα της σχολής, έχουν γεμίσει την αυλή, ενώ ο ραδιοφωνικός σταθμός στέλνει μηνύματα:

«Είμαστε αδέρφια, είμαστε αδέρφια...»

Ώρα 2:58 το πρωί

45 Αφηγητής : Το τανκ σκληρά, ανελέητα ρίχνει την πύλη. Την ρίχνει και προχωρεί. Προχωρεί αργά, πατώντας και συνθλίβοντας όποιον πίστεψε πως αυτό δεν θα γινόταν. Σκοτώνει όσους στάθηκαν μπροστά του νομίζοντας πως έτσι θα το σταματούσαν.

46 Αφηγητής : Την άλλη μέρα όλα έπρεπε να καθαριστούν, να ξαναγίνουν όπως πρώτα. Φρόντισαν οι δικτάτορες γι' αυτό. Τίποτα δεν έπρεπε να θυμίζει τι έγινε. Τίποτα. Όμως ο ξεσηκωμός των φοιτητών του Πολυτεχνείου έκανε έστω και κάποιους Έλληνες να ξυπνήσουν, να σκεφτούν, να αναλογιστούν. Να θυμηθούν αλήθειες τις οποίες κι εμείς σήμερα πρέπει να θυμηθούμε. Και να καταλάβουμε όλοι ότι:

Η ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΔΕΝ ΧΑΡΙΖΕΤΑΙ ΣΕ ΚΑΝΕΝΑΝ

ΚΑΤΑΚΤΙΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟ ΑΙΜΑ

Το Πολυτεχνείο δεν είναι Μνημείο – Κραυγή – Ιστορική στιγμή.

Είναι η αντίσταση στην αφομοίωση.

Είναι η αμφισβήτηση της ουδέτερης και γκριζας καθημερινότητας, που κλέβει το χρώμα απ' τα μάγουλά μας και τη λάμψη απ' τα μάτια μας.

Είναι η καθημερινή απόρριψη αλλά και η καθημερινή πράξη.

Είναι η συμμαχία με το παρόν για την κατάκτηση της ζωής.

Είναι το ξέσπασμα, το ξεχείλισμα της λαϊκής οργής στο εφτάχρονο όργιο της αυθαιρεσίας των σφετεριστών της εξουσίας.

Είναι το πάθος για τη δημοκρατία που από τα πανάρχαια χρόνια συγκλονίζει και κατακαίει την αδούλωτη ελληνική ψυχή.

Είναι η διεκδίκηση της ομορφιάς, της φιλίας, του έρωτα, της αλήθειας, του χαμόγελου.

Είναι η αλλαγή του κόσμου.

Δεν παραδινόμαστε.

Το Πολυτεχνείο άνοιξε δρόμους. Δύσκολους κι αντιφατικούς. Αλλ' ανοιχτούς σήμερα. Ας τους πάρουμε.

Οι νεκροί του θέλουν αγώνα κι ένα δάκρυ.

Είναι η πρόκληση του μέλλοντος.

Είναι η νέα πνοή ζωής, κοινωνικής και πολιτικής απελευθέρωσης, που μας ενώνει

Τα παιδιά ανεβαίνουν δυο δυο .Το ένα κρατά ένα γαρύφαλο που το κολλά σε ένα χαρτόνι που έχει το σήμα της ειρήνης και το άλλο λέει μια από τις προηγούμενες φράσεις.

5 ΔΕ ΠΑ ΝΑ ΜΑΣ ΧΤΥΠΑΝ (τραγούδι)